

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 4Csp/102/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7822202717
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimíra Gajdošová
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2024:7822202717.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava sudkyňou JUDr. Vladimírou Gajdošovou v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX D., zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom ul. J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec proti žalovanému Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO 31 320 155, zast.: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie sv. Egídia 40/93, 058 01 Poprad, o priznanie primeraného finančného zadostučinenia

rozhodol:

- Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi finančné zadostučinenie v sume 300,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- Žalobu v časti 1 238,- eur z a m i e t a.
- Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 04.11.2022 domáhal od žalovaného priznania primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1 538,- eur skutkovo dôvodiac, že dňa 15.04.2017 uzatvoril s predávajúcim (AUTO DISKONT s.r.o.) kúpnu zmluvu na kúpu osobného automobilu Škoda Octavia za kúpnu cenu vo výške 6.505,- eur s tým, že časť kúpnej ceny osobného automobilu vo výške 2 000,- eur bola predávajúcemu uhradená pri podpise Kúpnej zmluvy a doplatok kúpnej ceny vo výške 4.505,- eur bude predávajúcemu uhradený prostredníctvom úveru na základe Úverovej zmluvy č.: 120172805 zo dňa 15.04.2017 (ďalej aj len ako „zmluva o úvere“) uzatvorenej so žalovanou spoločnosťou Consumer Finance Holding a.s., právnym predchodcom žalovaného. Okresný súd Rožňava v odvolacom konaní sp. zn. 11Csp/51/2019 právoplatným rozsudkom z dňa 05.04.2022 zaviazal žalovaného vydať žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia sumu 2 050,92 eur s prísl., vyhlásil spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 120172805 zo dňa 15.04.2017 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným za bezúročný a bez poplatkov. Na základe uvedeného s poukazom na § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vyvodil nárok na primerané finančné zadostučinenie od žalovaného, ktorý zodpovedá za viacnásobné porušenie práva. Uviedol, že žalovaný je nebankovou spoločnosťou, povinný pri výkone svojej činnosti postupovať s odbornou starostlivosťou a v súlade so zákonom. Podľa jeho tvrdení žalovaný túto svoju povinnosť porušil a konal voči žalobcovi spôsobom odporujúcim zákonu. Žalovaný ako nebankový subjekt pri poskytovaní spotrebiteľských úverov paradoxne hromadne bez rizika porušuje zákon, len mizivá časť poškodených klientov sa zo svojimi nárokmi obracia na súd a orgány dozoru (NBS) nemajú právomoc na adekvátny zákrok resp. svoje kompetencie nevyužívajú naplno. Požadované finančné zadostučinenie žalobcu je na jednej strane satisfakciou pre samotného žalobcu, ktorý bol vystavený protiprávnemu konaniu žalovaného, ale súčasne je aj vyjadrením sankcie, ktorá postihuje žalovaného, ktorý závadne konal (rozsudok NS SR 6 Obo 302/2006 z 20.03.2008). Dôvodil, že pre stanovenie

kritérií výšky primeraného zadosťučinenia je potrebné vychádzať zo zámeru zákonodarcu a z ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak sankčnú. Satisfakčná funkcia vyjadruje odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa nebude dopúšťať v takej intenzite. Sankčná funkcia má súčasne dostatočne odradiť dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi. Vyslovil názor, že pokiaľ má mať finančné zadosťučinenie dostatočne satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a zároveň výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa, treba vychádzať z toho, že primerané finančné zadosťučinenie by sa malo rovnať majetkovej ujme, ktorá bola spotrebiteľovi spôsobená. Žalovaný dodávateľ má jednoduchú možnosť sa jej plateniu do budúca vyhnúť tým, že bude podnikáť v rámci pravidiel stanovených právnymi predpismi. Hoci sa nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, v prejednávanej veci k vzniku ujmy na strane žalobcu bezpochyby došlo. Poukázal pritom na rozhodnutie Okresného súdu Rožňava 11Csp/51/2019. Bezdôvodné obohatenie sa žalovaného hodnotil ako konanie odporujúce dobrým mravom, pričom zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. V označenom súdnom konaní bolo popritom aj právoplatne rozhodnuté o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy č. 120172805. Žalobca bol aj s ohľadom na postoj žalovaného vo veci Okresného súdu Rožňava sp. zn. 11Csp/51/2019, v ktorom spochybňoval dôvodnosť žaloby, dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, a to až do doby právoplatného skončenia konania. Pritom je preukázané, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý žalobcovi predložil na podpis úverovú zmluvu v rozpore so zákonom a snažil sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť sumou 2 050,92 eur. Podľa jeho názoru žalovaný nejavi žiadnu snahu tento nezákonný stav dobrovoľne napraviť alebo mu predchádzať v existujúcich zmluvných vzťahoch. Mal za to, že výška finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu a pri nej sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Za primeranú výšku finančného zadosťučinenia považoval sumu 1 538 eur, ktorá zodpovedá 75% zo sumy 2 050,92 eur, o ktorú sa žalovaný chcel na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť. Popritom za významnú považoval a okolnosť, že došlo k porušeniu ďalších právnych povinností, ktoré sa premietli do samostatných právoplatných výrokov súdu o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Finančné zadosťučinenie v celkovej výške 1 538,- eur považoval jednak za primerané na vyrovnanie ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, súčasne aj za určitú satisfakciu za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a aj za sankciu postihujúcu žalovaného, ktorý pri dojednaní úverovej zmluvy závadne konal. Uviedol, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce (nález ÚS ČR, III. ÚS 170/99). Za prvotné základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté a samotná výška finančného zadosťučinenia je potom druhotná a sprevádzajúca. Žalobca má preto právo na plnú náhradu trov konania z prisúdenej sumy finančného zadosťučinenia (nie zo sumy žalovanej), a priznanie plnej náhrady trov je zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP) nakoľko ten sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku. (Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiariková S., Bajánková S., Tomašovič M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C.H.Beck, 2016, str. 926 - 927).

2. Súd Platobným rozkazom č. k. 4Csp/102/2022-99 zo dňa 23.11.2022 žalobe v celom rozsahu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť v lehote 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 538,- eur alebo v tej istej lehote podať odpor s vecným odôvodnením.

3. Žalovaný proti platobnému rozkazu podal dňa 07.12.2022 odpor. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia považoval za neprimeranú a ničím neodôvodnenú. Namietal, že žalobca nijako nezdôvodnil, že primerané finančné zadosťučinenie by sa malo rovnať majetkovej ujme, ktorá bola spotrebiteľovi spôsobená. Poukázal na to, že z rozhodovacej praxe súdov vyplýva pravý opak a že pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno držať ujmy, ktorá žalobcovi hrozila, pretože tento inštitút nemá slúžiť na finančné obohatenia sa žalobcu. V tejto súvislosti citoval z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 17Co/17/2018. Uviedol, že žalobca svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil len úspešnosťou v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak neuviedol žiadne okolnosti, ktoré by bližšie odôvodňovali ním uplatnenú výšku a žiadne negatívne dôsledky porušenia práva zo strany dodávateľa v okolnostiach tohto prípadu na jeho

súkromný či spoločenský život. Mal za to, že pre žalobcu je dostatočnou satisfakciou už to, že mu vrátil sumu uhradenú nad rámec istiny úveru. Poukázal na skutočnú funkciu civilného sporového konania v spravodlivom súdnom konaní, v ktorom sa má ochrana poskytovať primeraným spôsobom citujúc z nálezů Ústavného súdu ČR z 25.07.2012, sp. zn. I. ÚS 988/12. Vyslovil názor, že žalobca zneužíva svoje postavenie na vytvorenie ľahkého a ničím neodôvodneného zisku na jeho úkor. Podľa neho žalobca nepreukázal okolnosti odôvodňujúce priznanie primeraného finančného zadostučinenia a primeranosť jeho požadovanej výšky. Z uvedeného dôvodu považoval návrh v celom rozsahu za nedôvodný, žiadal platobný rozkaz zrušiť v celom rozsahu a v prípade úspechu si uplatnil náhradu trov konania.

4. Žalobca vo vyjadrení k odporu nesúhlasil s tvrdením žalovaného argumentujúc, že nárok na primerané finančné zadostučinenie je podmienený iba úspešným uplatnením nároku spotrebiteľa z porušenia práva alebo povinnosti a pre jeho vznik § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. citujúc z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 a Krajského súdu Prešov sp. zn. 13Co/80/2016 z 20.03.2018. Argumentáciu žalobcu spochybňujúcu právny základ nárok na primerané finančné zabezpečenie považoval preto s poukazom na ustálenú judikatúru za zjavne nesprávnu a nespôsobilú. V ďalšej časti sa venoval výške nároku a primerané finančné zadostučinenie. Zdôraznil, že je to samostatný právny nárok odlišný od nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, na náhradu škody, resp. od nároku na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorého cieľom je odradiť dodávateľa od protiprávneho konania a pôsobiť preventívne, aby dobrovoľne upustil, resp. nepokračoval v protiprávnom konaní. Pri posudzovaní výšky primeraného finančného zadostučinenia považoval za potrebné brať do úvahy a) spôsobenú materiálnu ujmu (bezdôvodné obohatenie v sume 2 50,92 eur), ktorá sa premietla do zníženia rodinného rozpočtu, b) trvanie majetkovej ujmy (od 03.02.2018 do 15.04.2019), c) k dobrovoľnému splneniu nároku žalovaným nedošlo ani po podaní žaloby na súd (sp. zn. 11Csp/51/2019), d) stres spojený s uplatnením nároku voči veľkej bankovej spoločnosti súdnou cestou, e) existenciu ďalších skutočností, ktoré odôvodňujú priznanie primeraného finančného zadostučinenia v požadovanej výške; a to 1. vyživovacia povinnosť voči dcére A., nar. XX.XX.XXXX, 2. splátky ďalších úverov v období od 03.02.2018 do 15.04.2019 (celkovo 12, úhrady spolu 1 224,71 eur mesačne), 3. mesačné príjmy v období od 03.02.2018 do 15.04.2019 (priemerný mesačný príjem žalobcu spolu s manželkou v sume 1 525,30 eur), 4. rodinná situácia žalobcu, keď v roku 2018 bol v nepriaznivej finančnej situácii a bol odkázaný na pôžičky, preto aj kúpu nového auta riešil úverom od žalovaného. V roku 2018 sa ocitol v úverovom kolotoči, v septembri dcéra Lejla nastúpila do prvého ročníka na E. F. B. F., čo bolo spojené s ďalšími výdavkami. Žalobca sa rozhodol dať výpoveď, obnovil si živnosť a začal pracovať pre G. H., kde však splatnosť faktúr bola 40 dní a pribudli výdavky za ubytovanie, dochádzanie a výdavky vyplývajúce zo živnosti. Nakoniec bol nútený v roku 2019 hľadať pracovné uplatnenie v zahraničí, kam v máji 2019 odišiel. Všetky tieto skutočnosti v spojitosti s protiprávnymi nárokmi žalovaného mali vplyv na nemajetkové ujmy, ktoré utrpel v osobnej a rodinnej sfére. Na podporu svojej argumentácie citoval z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. n. 7Co/125/2019 z 27.02.2020 a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/30/2021 z 13.04.2022. Z verejne dostupných údajov v roku 2021 zistil, že celkové výnosy žalovaného boli v sume 485 708 000,- eur a zisk v sume 100 986 000,- eur. Z toho vyvodil záver, že s poukazom na hospodársku situáciu žalovaného požadovaná výška finančného zadostučinenia ho nemôže v jeho ekonomickej činnosti nijak ohroziť. Považoval za potrebné zohľadniť tiež skutočnosť, že jeho prípad je ojedinelým v tom, že sa dostal pred súd a bol právoplatne rozhodnutý, pričom väčšina spotrebiteľov sa aktívne nebráni a pasívne vyhovie nezákonným nárokom veriteľa. Pokiaľ teda došlo k porušeniu spotrebiteľských predpisov v predmetnej veci je logické, že došlo k porušeniu povinnosti aj vo všetkých obdobných zmluvných vzťahoch žalovaného v danom období. Priznanie požadovaného primeraného finančného zadostučinenia a aj s ohľadom na majetkové postavenie žalovaného javí ako primerané.

5. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobcu uviedol, že účelom finančného zadostučinenia je odčinenie útrap, ktoré spotrebiteľovi vznikli uplatňovaním nezákonných nárokov, alebo jeho vystavením bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, prípadne bezdôvodným sankcionovaním, znevýhodňovaním, či diskriminovaním. Súd by mal pri priznaní výšky nároku zohľadniť všetky okolnosti konkrétneho prípadu, napríklad intenzitu, povahu a spôsob neoprávneného zásahu, charakter a rozsah zasiahnutej hodnoty osobnosti, na trvanie a šírku ohlasu vzniknutej ujmy na strane spotrebiteľa, jeho uplatnenie v spoločnosti a pod.. Žalobcom uvádzané dôvody podľa jeho názoru preukazujú zrejmy úmysel žalobcu a jeho snaha maximalizovať svoj úžitok a príjem prispôbovaním si výkladu zákonného ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, ktoré však nemá slúžiť bezdôvodnému obohacovaniu sa spotrebiteľov, a tým prispieť k zlepšeniu ich finančnej situácie, do ktorej sa sami dostali. Zdôraznil,

že zo strany žalobcu a iných spotrebiteľov dochádza k zneužívaniu tohto inštitútu v snahe privodiť si neoprávnený a bezdôvodný prospech na úkor nepochybne ekonomicky silnejšieho subjektu. Podľa jeho názoru, dostatočnou satisfakciou pre žalobcu je už len to, že mu žalovaný vrátil sumu uhradenú nad rámec istiny a bol mu z jeho strany poskytnutý úver vo výške 4 505,- eur bez akejkoľvek odplaty. Vo vzťahu k výške primeraného finančného zadosťučinenia poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8CoCsp/13/2021 zo záverov ktorého vyplýva, že v prípadoch, kedy bola náprava zjednaná už vydaním bezdôvodného obohatenia, prípadne vyhlásením úveru za bezúročný a bez poplatkov a rozsah priznaného finančného zadosťučinenia považuje za dostačujúci v rozmedzí 50-100 eur. Z uvedeného dôvodu navrhol, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

6. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrval na svojej argumentácii. Opakovane poukázal na sankčnú a satisfakčnú funkciu tohto inštitútu podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a citoval z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019. Mal za to, že v konaní preukázal všetky podmienky pre priznanie nároku na finančné zadosťučinenie. Na zvýraznenie svojej argumentácie poukázal na výšku sankcií ukladaným dodávateľom, resp. bankám pre porušenie povinností, resp. obchádzanie ustanovení zákona podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa a § 50 ods. 1 zákona o bankách.

7. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrval na svojej doterajšej argumentácii a požadovaný výšku rovnajúcu sa 75% vydaného bezdôvodného obohatenia považoval za neadekvátnu. Opakovane poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8CoCsp/13/2021.

8. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 17.01.2024, ktorého sa osobne zúčastnili žalobca, právny zástupca žalobcu a právna zástupkyňa žalovaného.

9. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a to najmä výpisom z obchodného registra Všeobecnej úverovej banky, a.s. (ďalej len „VÚB“), rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 11Csp/51/2019-286 zo dňa 16.06.2020 (čl. 19), uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoCsp/69/2020 zo dňa 21.01.2021 (čl. 39), rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 11Csp/51/2019-588 zo dňa 05.04.2022, rodným listom A. B. (čl. 138), úverovou zmluvou uzavretou medzi žalobcom a Poštovou bankou, a.s. zo dňa 28.09.2016 (čl. 139), rámcovou zmluvou uzavretou medzi Zinc Euro, a.s. a žalovaným zo dňa 09.11.2015 (čl. 143), splátkovým kalendárom (čl. 144), zmluvou o spotrebiteľskom úvere uzavretou medzi Home Credit Slovakia, a.s. a žalovaným zo dňa 02.08.2018 (čl. 145), žiadosťou o vydanie kreditnej karty uzavretej medzi VÚB banka, a.s. a žalovaným zo dňa 04.09.2007 (čl. 148), výpisom z účtu manželky žalobcu zo dňa 31.10.2022 (čl. 150), výpisom z účtu kreditnej karty Tesco a obdobie od 01.05.2021 do 31.05.2021 (čl. 151), zmluvou o spotrebiteľskom úvere a zmluvou o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty zo dňa zo dňa 12.11.2014 (čl. 152), triangel pôžička zo dňa 21.12.2015 (čl. 153), výpismi z bankomatky Quatro a z Karty NN Bonus zo dňa 23.04.2019 (čl. 155-157), prehľad splátok a úhrad manželky žalobcu (čl. 158), ročný prehľad mzdových zložiek manželky žalobcu (čl. 159), daňové priznanie žalobcu za rok 2018 (čl. 160), žalobou, vyjadreniami sporových strán a výpoveďou žalobcu a zistil nasledovný skutkový stav:

10. Z výpisu z Obchodného registra VÚB banka, a.s. vyplýva, že je právnym nástupcom v dôsledku rozdelenia zlúčením so spoločnosťou CONSUMER FINANCE HOLDING ČESKÁ REPUBLIKA, a.s.

11. Rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 11Csp/51/2019 zo dňa 05.04.2022, ktorý nadobudol právoplatnosť 24.05.2022 súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2 050,92 eur s príslušenstvom, určil, že spotrebiteľský úver medzi žalobcom a spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. je bezúročný a bezpoplatkový a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

12. Rodným listom A. B., nar. XX.XX.XXXX bolo preukázané, že je dcérou žalobcu.

13. Z predložených listín preukazujúcim uzavretie úverov žalobcom s rôznymi finančnými spoločnosťami vyplýva, že žalobca od roku 2007 do roku 2019 uzavrel viacero úverových zmlúv. Úverové zmluvy uzatváral v období pred poskytnutím úveru žalovaným, pričom v čase uzavretia zmluvy so žalovaným tieto zmluvy ešte trvali a žalobca bol povinný ich splácať. Priemerný príjem manželky žalobcu v roku

2018 bol 689,74 eur mesačne a v roku 2022 bol 660,85 eur mesačne. Podľa daňového priznania žalobcu za rok 2018 bola daň na úhradu v sume 799,67 eur.

14. Vo výpovedi žalobca popísal, že pracoval v I. F. v mastenci v bani, kde prepúšťali, preto si otvoril živnosť a nastúpil do H. do atómovej elektrárne kde pracoval skoro 2 mesiace, keď prišlo vládne nariadenie, že musia zastaviť stavbu. Zase ho prepustili, pričom mu vznikli náklady za ubytovanie, na stravu a ešte mu ani nezaplatili, takže sa dostal do nezvládnuteľnej finančnej situácie, pretože chcel zabezpečiť dcéru, ktorá študovala na strednej pedagogickej škole. Mesiac až dva bol na úrade práce, odkiaľ nebral nič, lebo si hľadal prácu, potom si našiel prácu v zahraničí odkiaľ ho tiež po 2-3 mesiacoch prepustili kvôli pandémie. Bol vo finančnej tiesni, a preto musel ísť do nebankovky a vybrať peniaze. Zároveň sa mu zhoršil zdravotný stav. Snažil sa zabezpečiť rodinu a dozvedel sa, že preplatil úvery pre banku, tak sa rozhodol, že to dá na súd, pretože mu treba každý peniaz pre rodinu. Úver na auto si zobral, keď bol zamestnaný v prvej práci. Auto potreboval, aby sa vedel dostať do práce, nakoľko býva na dedine a bolo to jeho jediné auto. Úver z F. J. si zobral, aby vedel splatiť úvery, v tom období, ako si zobral úver od žalovaného. Právny zástupca žalobca spresnil, že ide o obdobie, keď žalobca splácal splátky bez právneho titulu, teda február 2018 až marec 2019. Ďalej uviedol, že po právoplatnosti rozsudku mu žalovaný vydal dobrovoľne bezdôvodné obohatenie. Splátky za úveru splácal s pomocou manželky s ťažkosťami, pričom mu peniaze určené na splátky chýbali v rodinnom rozpočte. Peňažné prostriedky vrátené žalovaným mu pomohli do budúca, nie späťne.

15. Na základe vyššie zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie vo vzťahu k žalobnému návrhu o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia právne uzatvára:

16. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení (ďalej len „ZoOS“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

17. Podľa relevantnej časti ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. spotrebiteľ, ktorý úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Z cit. ustanovenia vyplýva, že jediným predpokladom vzniku práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma; postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ust. treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody, bezdôvodného obohatenia, je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť požadovaného zadosťučinenia a je preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015, 6Cdo/127/2017 z 30.01.2019, tiež uznesenie 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.06.2022).

18. V danom prípade sa žalobca podanou žalobou domáha priznania jeho nároku voči žalovanému, na primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 538,- eur, ako satisfakcie (zadosťučinenia) v

zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa za to, že žalobca ako spotrebiteľ sa v minulosti v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 11Csp 51/2019 zo dňa 05.04.2022 úspešne dovolal proti žalovanému ako dodávateľovi, ochrany svojich spotrebiteľských práv, pričom žalovaný bol zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2 050,92 eur a určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 15.04.2017 medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. je bezúročný a bezpoplatkový, a to z dôvodu, že dodávateľ umelo navýšil sumu istiny, čo malo za následok nesprávne uvedenú RPMN v zmluve a v zmluve neuviedol adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Rozsudok nadobudol dňa 24.05.2022 právoplatnosť. V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu a Ústavného súdu jediným predpokladom na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Uvedené ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. V prejednávanom prípade bolo nepochybne preukázané, že žalobca si na súde úspešne uplatnil nárok z porušenia práva, spotrebiteľský úver bol tunajším súdom vyhlásený za bezúročný a bezpoplatkový a žalovaný - spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s. bol zaviazaný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Žalobca tak splnil podmienku na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie.

19. Vo vzťahu k výške nároku na primerané finančné zadosťučinenie platí jediné kritérium primeranosti, pričom výška priznaného nároku závisí od úvahy súdu. Z pojmu primerané finančné zadosťučinenie je možné vyvodiť, že jeho výška bude závislá od konkrétnych okolností každého prípadu, pričom nárok na primerané finančné zadosťučinenie je samostatným nárokom nezávislým na iných finančných nárokoch (napr. náhrada škody, vydanie bezdôvodného obohatenia a podobne) a jeho výška má byť úmerná len rozsahu a významu porušenia povinnosti dodávateľa. V súvislosti s výškou priznaného finančného zadosťučinenia súd pri rozhodovaní vychádzal zo skutočností, že (1) žalobca je spotrebiteľ a slabšia strana, (3) žalovaný je banka a silnejšia strana, (3) nárok na primerané finančné zadosťučinenie je samostatným nárokom nezávislým na iných finančných nárokoch, (4) žalovaný po vydaní rozsudku dobrovoľne uhradil žalobcovi uplatnené bezdôvodné obohatenie v sume 2 050,92 eur s príslušenstvom. Zároveň prihliadol na intenzitu porušenia spotrebiteľských práv, ktorú vyhodnotil ako menšiu, a to berúc do úvahy, že žalobcovi neboli vykonávané zrážky zo mzdy, nebola proti nemu vedená exekúcia, ani vo veci nerozhodoval rozhodcovský súd. Súd pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, ktorá podľa jeho názoru odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v uplatnenej výške. Samotná vyživovacia povinnosť voči dcére A. na výšku priznaného finančného zadosťučinenia nemá žiaden vplyv, nakoľko táto povinnosť trvala pred uzatvorením zmluvy o úvere so žalovaným. Sám žalobca v podaní zo dňa 14.03.2023 ako aj vo svojej výpovedi uviedol, že v roku 2018 až roku 2019 bol v nepriaznivej finančnej situácii a bol odkázaný na úvery (splácal celkovo 12 úverov). Z uvedeného dôvodu aj kúpu auta riešil úverom od žalovaného. Následne bol nútený zmeniť prácu a odišiel do zahraničia. Žalobca ani netvrdil ani nepreukázal, že do tejto nepriaznivej finančnej situácie sa dostal v dôsledku konania žalovaného, keďže táto situácia už trvala v čase uzavretia zmluvy o úvere so žalovaným. Nakoľko nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je nárokom samostatným a nezávislým na iných finančných nárokoch, nemá preto slúžiť ako „finančná pomoc“ v nepriaznivej situácii žalobcu, ale ako satisfakcia žalobcu za nepoctivé konanie žalovaného. Súd s ohľadom na uvedené skutkové zistenia dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie v sume 300,- eur splní svoju satisfakčnú funkciu vo vzťahu k žalobcovi a súčasne sankčnú funkciu vo vzťahu k žalovanému. Žalobu vo zvyšnej časti v sume 1 238,- eur zamietol.

20. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná stane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko žalobca bol čo základu nároku úspešný a výška nároku závisela od úvahy súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Rožňava písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 zákona č. 160/2015, CSP).

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka konania, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie musí byť podpísané (§ 127 a § 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.